

Krigserklæringen vedtaget d. 4. oktober 1808 blev udsendt til alle spanske myndigheder, hvor den blev trykt og opsat. Dette eksemplar er fra Tarragona en måned senere og udsendt af kommandanten for byens befæstning, (José de Montes Salazar.)

*En officiel fredstraktat blev indgået mellem den spanske og den danske konge 14. august 1814.
Oversættelse: Henning Petersen*

Krigserklæringen overfor Danmark 1809 (visse opremsninger af titler er udeladt)

”Don José de Montes Salazar, feltmarskal for de kongelige hære, kommandant general og underinspektør for det kongelige artillerikorps i fyrstedømmet Katalonien, kommandant for denne fæstning og området Tarragona etc...

Don Fernando VII, af Guds Nåde konge af Castilien, León, Aragón, begge Sicilier, Jerusalem, Navarra, Granada, Toledo, Valencia, Galicien, Mallorca, Menorca, Sevilla, Sardinien, Córdoba, Korsika, Murcia, Jaen, los Algarbes, Algeciras, Gibraltar, de Canariske Øer, Vestindien og Ostindien, Verdenshavets øer og fastland etc... og i hans kongelige navn den regerende 'Junta Suprema Central' for Kongeriget Spanien og Amerika. (las Indias)

Overfor mit krigsråd, vicekonger og generalkaptajner for mine hære og provinser, ... guvernører og fæstningers borgmestre og øvrige personer af enhver klasse, stand og position ... og overfor hvem denne kongelige resolution måtte vedrøre, gøres vitterligt: at fra datoen 18. denne måned har jeg meddelt Dekanen for mit øverste Krigsråd følgende dekret:

”Spanien, ophøjet etc... kan ikke længere uden at plette sin ære, med ligegyldighed se på den danske regerings krænkelser og fjendtlige handlinger, og hvor manglen på frihed og den undertrykkelse man lider (i Danmark) på grund af Frankrig ikke tjener som undskyldning eller retfærdiggørelse overfor det spanske hof.

En af måderne man benyttede sig af for at fjerne en del af den spanske hær fra Spanien var at sende den til Hamburg og derfra til Danmark, hvor den har tjent majestæten for dette kongerige samt franskmændene i krigen, som de var forpligtiget. En tjeneste hele Europa har været vidne til og som man kunne forvente af sin disciplin og sit mod og med stor ære og opofrelse, og som tabet af de folk, vi har lidt i disse fjerne forfrosne egne, er et vidne om.

På tidspunktet hvor en del af den spanske hær befandt sig i Danmark modtog den nyhed om deres landsmænds ædle beslutning om at afkaste Frankrigs åg og erklære det krig, og tog den ædle og historisk sjældne beslutning at forlade landet og afsejle for at forene sig med sine medborgere i deres eget Fædreland; at ile sine søskende til undsætning og trodse farer for at deltage i den ære de andre opnåede: et mindeværdigt eksempel på den enhed og fælles følelser, der behersker spanierne, selv når de er splittet af uhyre afstande. Markisen af Romana, der ledte dette hærkorps, tvivlede ikke på soldaternes mod, udholdenhed og fædrelandskærlighed og det lykkedes ham at tage af sted med størstedelen af sine tropper hjulpet af officerernes tjenstiver og af en almindelig opbakning, Han samlede dem på øen Langeland, hvorfra man afsejlede til Spanien med effektiv hjælp fra kommandanten på de engelske søstridskræfter, der er udstationeret i disse farvande.

El Marqués de la Romanas taktfølelse og hans omhyggelige fremgangsmåde med at undgå alt, hvad der kunne have karakter af fjendtlighed overfor den danske regering og for hans vedkommende at opretholde den gode harmoni mellem dets og hans hof, nåede den grad, at da det var nødvendigt at angribe nogle danske skibe for at bemægtige sig Nyborg Fæstning, der skulle beskytte hærens flugt, var det den engelske admiral, der påtog sig opgaven med at angribe og udlevere skibene.

Hvis Danmark havde holdt sig neutralt til disse begivenheder uden at modsætte sig deres afrejse, eller ikke havde udvist anstrengelser for at tilbageholde disse tropper, ville Spanien med sin sædvanlige takt og samvittighedsfuldhed, ikke tage stærke magtmidler i brug mod Danmark eller bryde de bånd af venskab og god harmoni, der i umindelige tider har eksisteret mellem de to

nationer; men de senere begivenheder beviser den aktive stillingtagen som Den danske Majestæt frivilligt eller tvunget har udvist og udviser i Spaniens krig mod Frankrig.

Danmark modsatte sig de spanske troppers afrejse fra sit territorium, og hvis det ikke lykkedes dem at hindre det, var det mere på grund af manglende midler eller de spanske styrkers kraftanstrengelse for at føre deres beslutning ud i livet, end af dette hofs ønske om binde sig til koalitionsystemet med Frankrig, og blindt adlyde de ordrer som de fik dikteret af franskmændenes kejser.

Et klart bevis på dette er at man i København nægtede at modtage en handelsudsending fra Spanien, og at svaret fra grev Bernstorff alene var at udtrykke, at forholdene ikke tillod at opretholde nogen form for korrespondance med ham: dette var at føje uretfærdigheden til fornærmelsen. Herr Edmund Bourke, Danmarks ambassadør i Madrid, var mens dette skete i god behold og respekteret i Madrid, og det var først, da han forlod denne hovedstad og sit embede for at følge franskmændene i slutningen af juli 1808; hvilket beviser endnu tydeligere end det nævnte, deres forbundethed med Frankrig og afvisningen af korrespondance med Spanien.

Danmark har overladt sine søstridskræfter til vands og til lands til Frankrigs tjeneste: dets fæstninger tjener som fremskudt forsvarsmur: de spanske skibe kan ikke sejle frit i dets farvande og endnu mindre anløbe dets havne, end ikke i nødstilfælde søge tilflugt i dårligt vejr; og et stort antal spaniere er tilbageholdt i dets fæstninger som fanger. Med ét ord, befinder Danmark sig i krig med Spanien uden nogen forudgående erklæring. Hvad andet kan en stat gøre end at erklære krigen mod en anden end at stole på sin fjende. Spanien er overbevist om, at Danmark, hverken på grund af interesse eller på grund af fjendskab eller de motiver som det nu måtte have, med glæde er gået ind i denne konflikt. Spanien er overbevist om at Danmark domineret som det er af Frankrigs magt eller indflydelse, ikke er i stand til af afkaste det åg, som Frankrig har lagt på det; et både hårdt og uretfærdigt åg, som om det drejede sig om et erobret kongerige; og at et frit Danmark aldrig ville optræde mod en stat, som det intet bittert udestående har med, men snarere har mange motiver til at dyrke en god kontakt. Men Spanien skylder Europa og hele verden at svare på denne opførsel: det mener hverken at det bør udvise forskelle eller speciel accept fra en stat, der har begået fjendtlige handlinger mod nationens individer, mod sin handel og søfart.

Spanien har i overensstemmelse med sin generøsitet og overbærenhed ventet et år på at Danmark skulle indtage en stilling, mere i overensstemmelse med dets interesser og behov, men

Spanien kan i betragtning af sin æresfølelse ikke udskyde det længere som dets ære, ry og storhed byder det.

Enten må Danmark betragte sig som uafhængigt og med evner til at handle i frihed, eller også er Danmark undertvunget og underlagt Napoleons vilje, Danmark er under alle omstændigheder ikke i fred med Spanien. Spanien erklærer for det første krigen overfor en stat, fra hvem det er blevet krænket. Og for det andet gør man det som man vil gøre overfor en fransk provins. Danmark er ansvarlig overfor Gud, verden og menneskeheden for det blod, der vil blive udgydt i denne strid, er ansvarlig for de skader og ulemper den må medfølge; er ansvarlig for den skæbne resten af de spaniere, der med vold tilbageholdes på sit territorium.

Spanien og dets regering på vegne af sin højtelskede hersker, Fernando VII, der på nederdrægtig vis tilbageholdes i Frankrig, erklærer at have standset al kommunikation med Danmark, og at man har brudt de venskabelige bånd, der forbandt dem: det giver frihed og tillader de spanske tropper, krigsskibe såvel som private at angribe danske styrker, hvilket sted de måtte opholde sig, at hævne modtagne fornærmelser og ikke at vige i fjendtligheder, man måtte udøve indtil en gensidig aftale mellem de to ... fra hof til hof ... , en traktat hvor fredsbetingelserne fastsættes og man kan afslutte en krig, i hvilken provokation Spanien erklærer højt og tydeligt overfor Universet ikke at have den mindste skyld, men snarere søgt at undgå den ... det ikke er ansvarlig for, men derimod aggressoren der så uretfærdigt har åbnet for de uenigheder, de har fremkaldt.

Som konsekvens sender jeg denne kongelige resolution med dekretet, der vil blive offentliggjort af mit øverste krigsråd fra hoffet i Sevilla, og som vil blive rundsendt med forordninger og ordrer, der sikrer dets udførelse, idet det meddeles som forbudt enhver handel, omgang og kontakt mellem mine undersåtter og kongeriget Danmarks, under streng straf som angivet i lovene og de kongelige dekreter, der er udsendt i lignende anledninger, og som omfatter alle mine vasaller og indbyggere i mine kongeriger og herredømmer såvel her som de begge Amerikaer, uden nogen undtagelse uanset hvilket privilegium man end måtte besidde.

Med min kongelige iver opfordrer jeg til ... med den største hast at bringe denne krigserklæring til mine vasallers kendskab, således at de kan forsvare deres interesser og personer mod fornærmelser fra den danske konges undersåtter, som og således at man kan beskæftige sig med at besvære dem ved hjælp af udrustning af kaperskibe og alt andet som krigsretten tillader, og giver samme ret til kaptajner og kommanderende generaler i Spanien og de Indianske lande at offentliggøre dette mit kongelige dekret i hovedstæderne og de vigtige byer, på pladser, byporte og øvrige byer, indenfor deres respektive kommando etc...

Givet på det kongelige slot Alcazar de Sevilla, den 4. oktober 1809.

Jeg, kongen.

For Junta Superior Marques de Astorga, præsident
Antonio Cornel